

udvalget. I den Anledning kan jeg ikke undlade her at udtale ogsaa min Mening. Jeg tror, at her i Grunden foreligger en Misforstaaelse, som mulig kan blive opklaret til 3die Behandling. I Betænkningen til Postlønningssloven i Fjor ser jeg her, at den høitæredede Minister under Konferencen i Fjor med Udvalget erklærede, at hvor en Aftorning i Henshold til Lov om Embeds- og Bestillingsmænds Lønningsforhold af 26de Marts 1870 § 5 ikke allerede havde fundet Sted, agtede man at gjøre det administrativt, hvor en Mand forenede flere Embeder eller Bestillinger. Det hedder jo i Loven af 26de Marts 1870 § 5, at de, der høitlønne Embede undtaget, aftortes Halvdelen af den Løn, de oppebære, naar den er fastslaaet ved en Lønningslov. Jeg kan ikke se rettere, end at naar der, som her, er foreslaaet 1,000 Kr. til hver af disse Postexpeditioner, saa er det korrekt, idet Postlønningssloven af 12te April 1889 § 2 D. har sat disse to Lønningsstater, 1,000 Kr. og 1,100 Kr. Men naar de 3 Postexpeditioner overdrages til Stationsforvaltere, der altsaa have en anden statslønnet Stilling, maa de, efter Loven af 1870 og efter den Aftale, der fandt Sted mellem Ministeren og Udvalget, altsaa her aftortes Halvdelen af disse 1,000 Kr., hvilket udgjør 500 Kr. til hver, men saa skulde Medstøttelsen egentlig ikke være 1,800 Kr., men 1,500 Kr. Den ærede Minister udtalte, at man maatte give Bevillingen her paa Finantsloven, ellers betragtede han det som en Regtelse, og selvfølgelig vil saa Aftorningen senere alligevel finde Sted. Jeg kan ikke se rettere, end at Udvalget og Ministeren vistnok nemt maatte kunne komme overens om Forslaget, idet de jo i Grunden i Realiteten ere enige om, at der skal ske en Aftorning, men naar denne sker efter de Regler, som man blev enig om i Fjor, vil den ikke blive 1,800 Kr., som foreslaaet, men 1,500 Kr. Jeg haaber derfor, at der til 3die Behandling nemt vil kunne opnaas Enighed mellem den høitæredede Indenrigsminister og Finantsudvalget om dette Punkt. Det glædede mig forøvrigt at høre den ærede Minister udtale sig saa velvillig om det Dnsfte, der er kommet frem fra Bornholm, om at man kunde faae Natfart hele Naret og derved faae en bedre Postforbindelse. Forholdet er nu de 4 Vintermaaneder saaledes, at naar jeg skriver et Brev om Søndagen, kommer det først hjem til Bornholm Onsdag Middag. Det tager altsaa ikke saa ganske kort Tid, saa der kunde nok være Anledning til at faae Natfart hele Naret og derved en bedre Postforbindelse. Det glædede mig at høre den ærede Minister udtale, at paa Bornholm pleiede

vi at opnaa Alt, hvad vi ønskede; det tror jeg dog ikke, vi have faaet hidtil, men som sagt, selve Udtalelsen kan ikke Andet end glæde mig.

Ordføreren (Holstein): Jeg har ikke nogen Grund til igjen at komme ind paa de Spørgsmaal, som ere reiste overfor den ærede Minister. Blot med Hensyn til den Bemærkning, den ærede Minister gjorde om Stogenes Standsning for Postens Besjergelse til mindre Lokaliteter, vil jeg henlede Opmærksomheden paa, at man jo, saavidt mig bekjendt, paa engelske og amerikanske Stog har Apparater, hvorved man er i Stand til ikke blot at afgive Posten uden at standse, men ogsaa at modtage Posten uden at standse. Jeg har set Ufbildninger og ogsaa Beskrivelser deraf, og jeg tænker, at den ærede Minister kjender det lige saa godt som jeg. Det kunde maaske bruges, jeg skal blot henlede Opmærksomheden derpaa. Naar jeg har bedt om Ordet, er det i Grunden blot for at faae noget mere Klarhed over det Vædringsforslag, der er stillet vedrørende Trafiken af et Mindretal. Efter Betænkningen havde dette Forslag nemlig aabenbart en noget anden Betydning, end jeg nu, efter Motiveringen, er i Stand til at tillægge det. Efter Betænkningen maatte man nærmest — jeg vil endog saa sige, at Udtrykkene vare temmelig skarpe — forstaa det saaledes, at Meningen med Forslaget var den, at den indenrigske Udvidelse af Jernbanenettet til affidesliggende Egne skulde gaa først for sig, og først derefter, altsaa i anden Linie, kunde Spørgsmaalet komme op om en gennemrigt Trafik i det Hele taget, navnlig en sjællandsk gennemrigt Trafik, som her for Østtiden af Landet har den største Betydning. Efter Motiveringen derimod har jeg faaet det Indtryk, at det ikke var Meningen. Nu vil jeg sige, at det vil selvfølgelig for Flertallet være af meget stor Betydning, hvad Meningen egentlig er; thi er Meningen den, at man — og saaledes har jeg opfattet det og maattet opfatte det fra først af — ikke skulde kunne gennemføre de smaa Foranstaltninger, jeg her har talt om, paa Ronten til Berlin, til Tyskland, af økonomiske Grunde, før man havde faaet gennemført den Udvidelse af Jernbanenettet til affides liggende Egne, som her er Tale om, saa maa jeg tilstaa, at saa forstaaer jeg slet ikke Forslaget, saa er det rent ud sagt en Absurditet, som ikke er bygget paa Noget som helst, men kun et Haastud for at hindre gavnlige og nyttige Reforme for Landet og egnet til, at Statskassen kan blive fyldt med saa mange Penge som muligt. Det er under den Forudsætning,